
Isis, kněžka noci

Oné noci se na Satanově vršku slavil Sethův Nový rok. Byl to jeden z nejvyšších svátků a vyžadoval nejsilnějšího posvěcení. Protože to byly současně Eddiny dvanácté narozeniny, měla právě ona být poctěna tím, že smí příchod pána posvětit ona.

S Eddou jsme si hrávaly, co si pamatuju. O všech svátcích mého téměř šestiletého života byla po mém boku. Hádala se se mnou a objímala mě, když jsem si ublížila a plakala, ačkoli ta, která je Isis, nikdy nepláče.

Věřila jsem, že Edda je dítě stejně jako já. Ještě před chvílí na mě vyplazovala jazyk, a teď měla být vyvolenou nevěstou. Cítila jsem Sethova Hada ve svém nitru, kde dřímal, dokud nebudu dost stará na to, abych jej počala a znovu porodila. A cítila jsem o Eddu strach, ačkoli ta, která je Isis, nikdy strach mít nesmí.

Dnes, o jejích dvanáctých narozeninách a Sethově Novém roce, jí bylo určeno stát se kalichem Páně a přijmout jeho semeno. Pevně jsem zavřela oči, protože jsem nechtěla vidět ty obrazy, nechtěla jsem vědět, nechtěla jsem trpět, co se mi dralo na vědomí. Obrazy, o nichž jsem nevěděla, jestli jsou skutečné nebo sněné, zažité nebo vyprávěné, opravdové nebo vymyšlené. Zoufale jsem se podívala na babičku, ale ta pro mě byla pod svou kápi nedosažitelná, navzdory tomu, že mě držela za ruku. Jako vždycky však jako by mi četla myšlenky. Mlčky mi nabídla jeden z těch bonbonů, jaké jsem ji tolikrát vídala vyrábět v jejím skleníku. Poněkud uklidněná jsem jej začala cucat. A brzy potom mi vysadilo myšlení.

Došli jsme do čtverce zříceniny na Satanově vršku. Stál tam připravený oltářní stůl, na jehož užším konci se tyčil vysoký Sethův kříž. Tady nahoře

jsme byli tak blízko noční obloze Bohyně Matky. Přes nás se v černých cárech hnaly mraky a za nimi se skrývaly hvězdy. Kulatý měsíc měl skelně rudou korónu. Studeně na nás shlížel ze svých prázdných očních jamek s pusou otevřenou, jako by na nás chtěl něco volat. Měla jsem v pohorkách ledové nohy. Musela jsem si stoupnout před babičku a zaujmout své místo v řadě kuten, která se vytvořila podle půdorysu hradního čtverce. Na znamení toho, že jsem Isis, Jedna a Všechny, jsem já kutnu neměla. Místo černé svíce jsem měla dvě červené. Babička mi na ně opatrně nasadila průhledné kryty, aby mi je později nesfoukl vítr. Všichni ostatní mezitím svou svíčku zarazili před sebe do země. Moje matka a můj otec tu nebyli. Ani strýc Bernd a dědeček sem dosud nedošli.

Nakonec se kruh za mnou zavřel, všichni se chytili za ruce. Já tam stála, obehnaná silou Sethovy Alfy a Omegy, sama se svými svíčkami, a babička začala notovat Sethovu modlitbu. Ostatní se zapojili jako v kánonu. Zatímco poslední ještě promlouvali, zvedlo se mezi těmi, kdo se už domodlili do konce, zčásti velmi vysoké a zčásti velmi hluboké, zato vytrvalé a pronikavé bzučení. Mocně rezonovalo nad Satanovým vrškem nahoru k Bohyni Matce a zpět k nám, až jsme nevnímali nic než ono „ommm“.

V tom okamžiku, právě když se to bzučení smísilo v jediný rozdvojený, a přece shodný tón, přistoupil k oltáři Velekněz s vyvolenou nevěstou. Dlouhou kutnu měl rozhalenou, aby bylo vidět nahotu jeho těla a vzrůstající vzrušení, které se ho jímalo, když se Edda začala jako ve snu pohupovat a točit. Současně začala odkládat nejprve svůj závoj, a pak jeden kus oděvu po druhém. Oděná už jen do bílého hávu přijala s podivně vznášivými kroky černou svíci, již Velekněz zapálil, podržela ji oběma rukama nad sebou, a pak bosa vykročila ke mně. Já jsem se na ni pevně dívala a pokoušela se zachytit její pohled, jenže Eddiny oči, které jsem tak dobře znala, byly jako z jiného světa, tak zvláště velké a černé. Dívaly se skrze mě.

Klidně nejprve zapálila obě mé svíčky a pak všechny ty, které ostatní zarazili před sebe do země. Nakonec se obrátila zpět k oltáři a zažehla tlustý knot, kterého jsem si všimla teprve teď. Byl v úzké spirále omotaný kolem Sethova kříže. Nejspíš byl namočený do vonné pryskyřice a protkнутý bengálským polohedvábím, jež předtím napustili směsí ledku, síry a antimonu. Jako dítě jsem samozřejmě o chemii nic nevěděla. Viděla jsem jen ten pestře se vzněcující a syčící oheň, jehož kadidlu podobná vůně se na nás snášela v bílé mlze. V rozechvělé hrůze jsem se pokřivovala Sethovým křížem.

Jako by Velekněz čekal jen na to, až bude kříž v plamenech, najednou jediným velkým krokem přiskočil k Eddě, strhl jí z ramen bílou nevěstovskou kutnu, popadl ji oběma rukama, zamířil s ní ke kříži a postavil ji na oltářní stůl.

Svou sestřenicí jsem často viděla nahou. Tentokrát to však byla jiná nahota. Tohle nebyla Edda, která si každý den prohlížela v zrcadle svá prsíčka a rozčilovala se, že rostou tak pomalu. Toho večera vypadalo její tělo jako napudrované stříbrem.

Velekněz luskl prsty. A Edda se dala do tance. Pomalu zvedla ruce nad sebe a začala dělat piruety, pořád rychleji, pořád divoceji, světlé vlasy jako závoj ve víru pohybu rozprostřené kolem sebe.

Bručení zleva i zprava sílilo a sílilo. Další a další kutny se otevíraly, takže byla vidět nahá poprsí žen a vzrušené pohlavní údy mužů. Všichni tančili a dotýkali se navzájem, objímali se a líbali.

Jen já a moje babička, ruce pevně zabořené do mých ramen, jsme tam nehnutě stály, jako by se nás to všechno netýkalo, jako bychom tu byly jen proto, abychom chránily světlo mých dvou svíček před tím divným pohybem kolem a nenechaly je zhasnout.

Tamhle! Jako by se zrodila z bengálských plamenů kříže, vyskočila z plápolajícího světla se stříbrným gongem v ruce Veleknězka. Uhodila paličkou do kovu, až to zadunělo. A s řevem, jaký jsem nikdy neslyšela, se sem zpoza temnoty za plamenným křížem vřítla Velká šelma 666.

Nikdo mi neřekl, kdo to je. Nikdo mi to později nepotvrdil. Ale já to věděla. A Edda to věděla taky. Na vteřinu ve svém tanci ztuhla, pak se s malým vzdechnutím zhroutila na oltářní stůl jako hadrová panenka. Ten pohled nikdy nezapomenu.

Jakkoli jsem tenkrát byla malá, přesto mě bleskurychle napadaly myšlenky, související s tolikrát vyslechnutým příběhem Osirida a Setha. Tento první, vědomý pohled na Velkou šelmu 666 působil jako jedinečné iniciální zažehnutí chápání Sethovy Knihy.

Už jsem na novoročních slavnostech Setha byla několikrát, a ačkoli se tam Velká šelma 666 objevovala vždycky, nikdy jsem ji dosud neviděla nahou. Dosud se zjevovala v bílé kutně, s maskou na hlavě, kterou jsem snadno poznala, protože vypadala přesně jako na obrázku, který mi můj otec jednou

ukázal ve Vlasteneckém muzeu. Vidět bytost, která jako by vyšla ze středu temnoty, nezahalenou, mě zasáhlo jako blesk.

To jsem poprvé pochopila, co mi babička vykládala. Poprvé jsem spatřila Velkou šelmu 666 takovou, jaká skutečně je. Poprvé jsem nejen věřila, ale taky na vlastní oči viděla, že babiččiny příběhy ze Sethovy bible nejsou jen povídačky.

Tato bytost z temnoty, která se tu před mýma očima svíjela v divokých záchvěvech a ve skocích se točila, jako by měla hadí tělo, která tančila podle flétny zařikávače hadů, to nebyl zlý sen. Byl ztělesněný, skutečný, živoucí. Byl to Bůh-Seth-Syn a Bůh-Seth-Otec v jedné osobě. A já jsem byla Isis, jemu zaslíbená. Jen se mnou, jen skrze mne se Syn vrátí do podoby svatého Hada Otce a dovede koloběh věčného znovuzrození v nekonečný život.

Babička si zabořila mou hlavu do své kutny, aby nikdo neslyšel můj vyděšený výkřik. Jenže já se z ní musela vymanit, musela jsem se dívat, musela jsem vdechovat ten vzduch, který Velká šelma 666 kolem sebe šířila. Páchl podivně chlévem a hnojem.

Jeho tělo bylo křivé a hrbatě srostlé, od hlavy k patě zarostlé černými chlupy. Divoce se cukající paže i nohy byly každá jinak dlouhá, a ten obličej! Vypadal jako medvěd nebo spíš vlk? S rudýma očima a velkými zuby, trčícími po stranách ze zpěněné tlamy, a s jazykem, který jako u psa visel přes bradu a slintal.

A pak jsem se přece dala do křiku a křičela a křičela, kolem mě taky všechno křičelo, když jsem uslyšela ten horoucí rachot hlasu Velké šelmy 666, a viděla, jak z ní vyrůstá Sethův Had a noří se do Eddina těla.

Když jsem zase přišla k sobě, byla Velká šelma 666 pryč. Babička seděla se mnou na zemi pod vysokým bukem a kolébavě mě držela v náručí. Cíp její kápě nám oběma visel přes obličej. Zvuky lásky kolem nás už téměř dozněly. Bylo slyšet lupat korky a zpěv, smích a útržky vtipkování. „Babíčko,“ zašeptala jsem a nadzvedla kapucu, abych se jí mohla podívat do očí. „Babíčko, kde je Edda?“

„Pššt,“ zašeptala babička, „ššt!“

Eddu jsem už nikdy neviděla.